

Да ли постоји дискриминација жене у Цркви?

Сваким даном све више се говори о дискриминацији жена у савременом животу. Многи безразложно нападају и Цркву говорећи да је и Она протагониста у истој.

Још у апостолско време ап. Петар назива жене да су украс човјечијег срца. У том времену такође се говори о равноправности мушкарца и жене, а то се најлепше види у посланици Галатима св. ап. Павла (3,28) која каже : « Нема мушког рода ни женског јер сте ви сви једно у Христу Исусу ».

Ове изјаве су биле битне последице Христовог гледишта у односу на жену. Кад му је жена излила драгоцено миро на главу, Он је то протумачио као погребно припремање Његовог тела за помазање и када су је почели поједини осуђивати због тог чина Он стаје у одбрану њену. (Мар. 14,8)

Он није збуњивао личном беседом ни сироту удовицу, која је жртвовала две лепте од своје сиротиње, но дозвавши своје ученике на веома леп начин им назначио да је иста дала највише у храмовну касу. (Лу. 21, 1-49

Он је опростио и грешници, или је није осуђивао, али не са фарисејским и лицемерним негодовањем, но не и идеализирањем пале. (Јов. 8,11; Ма. 12,43; Лу. 7,48). При том он није говорио, него се пригнуо и писао на земљи , да не би збуњивао ни грешницу ни грешнике и да би их оставио са укоравајућом савешћу.

Све је то било необично за оно време. Необично је било и то што је Он озбиљно разговарао са женама и о озбиљном. По тадашњим појмовима питања духа нису постојала за жене, са њима се није имало шта пуно разговарати и стога су се и сами ученици зачудили када је Христос разговарао са женом. (Јов. 4,27)

Још је чудније било то, да се Он, разговарајући с њом на студенцу, није ограничавао на обичном разговору, већ причају и о истини. Зар нам и јев. Лука у 10 гл. 40 стиху не говори о Марији која је седела крај Његових ногу и слушала беседу.

Реч Христова се подјенако обраћала и мушким и женама. Речи које су проповедале жене биле су упечатљиве и далеко су се чуле. (Јов.4,39.)

Ап Павле је истрајно тврдио да верујућа жена може да спасе неверујућег човека. (1. Кор.7 14-16). Све је то било нечувено за ондашње али данашње време. Ни незнабожачка, ни јудејска традиција нису одговарале таквом односу према жени. Код римљана жена се сматрала као ствар, а код грка као ниже створење. Она је увек остајала под влашћу свога мужа. Њој је било мало дано, а од ње се много тражило. Зар и данас није исти случај? Сигурно јесте код оних који немају хришћанско размишљање о жени. Као што смо и видели из наведених примера хришћанство даје жени пуно право битисања, но колико и она сама користи истински то право. Морална

начела самих жена је упитно, али опет друштвени односи одређеног периода у битном су утицали на сам положај жена, а тако и њеног морала. Видимо из разних декларација да су се жене унижавале (из 1789 год.). Робеспијер и Мирабо су исто чинили. Наполеон у свом грађанском кодексу из 1804 године унижава права жене.

Но одговори на овакве поступке не треба тражити у хришћанство јер је оно на веома леп начин довело у равноправност жену и мушкарца.

Данас је женско питање више или мање свуда решено у смислу правне, домаћинске и политичке равноправности. Имајући у виду бројну надмоћност жена над мушкарцем, дано им је изборно право. Како у овом тако и у другим односима показало се да се може тврдити да наступа царство жена (гинекократија) и да будућност њој припада. Жене имају многе таланта, али и многе одговорности. Може ли се очекивати да ће она излазећи на опште поприште, унети оздрављење у породични и јавни живот, да ће се борити против: алкохолизма, злочинства, полигамије и многих текућих проблема или ће и она само још више унаприједити зло које мушкарац направи?

Све зависи од тога да ли се савремена жена сећа коме је дужна признање за своје људско достојанство и разуме ли она на шта је то обавезује. Једна француска пословица галантно упоређује вољу жене са вољом Божијом :»*Се que la femme veut ; Dieus veut*» што значи « Оно што жена хоће и Господ хоће ».

Као што сам раније напоменуо полазна и савршена тачка живота жене јесте Црква Христова, она је ту апсолутно равноправна са свим мушкарцима, ту она има чисту и безпрекорну слободу.

Сестре моје имајте увек свој животни узор на првом месту у Христу. Угледајте се на Богородицу, на многе светитељке Божије. Оне су увек савремене и никада дискриминисане од стране Цркве.

Чувајте се привидне слободе која вреба у савременом животу. Није слобода убијати нерођене бебе, није слобода уништавати своја тела пластичном хирургијом, није слобода уништавати своје здравље кроз наркоманију и алкохолизам, није слобода не чувати чедност постеље своје. Немојмо имати за узор пролазности овога света. Колико год ми желели да своју старост прикријемо неможемо то учинити. Бежимо од примера « данашњих звезда » и других њима сличних, јер какви су нам они пример. Истина могу да буду пример какав не треба бити. Зар разврат, дрога, алкохолизам треба да буду пример женама? Апсолутно не!

Будите Христолике и на тај начин ће те као сви људи равноправно учествовати у спасенском животу Цркве, а ту сигурно дискриминације нема.

О. Синиша С. Вујасиновић, парох оснабрички

